

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. P.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, Kongresová 2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru číslo 40/2012 ze dne 6. 4. 2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru číslo 40/2012 ze dne 6. 4. 2012 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru číslo 40/2012 ze dne 6. 4. 2012, kterým bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie ČR Obvodního ředitelství Praha I ve věcech služebního poměru č. 1365/2005 ze dne 23. 6. 2006, jímž byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České

republiky, a to tak, že žalobce je propuštěn podle § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. V obsáhlém odůvodnění žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení ve věcech služebního poměru, jakož i závěry rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 8 Ca 117/2009-47 ze dne 4. 10. 2011. Dne 13. 1. 2012 proběhlo jednání poradní komise se žalobcem a na základě výsledku odvolacího řízení pak žalovaný dospěl k závěru, že žalobce porušil ust. § 152 zákona o služebním poměru ohledně toho, že neměl souhlas služebního funkcionáře k vykonávání jiné výdělečné činnosti v pracovním nebo obdobném poměru, což je podle zákona sankcionováno propuštěním ze služebního poměru.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že služební funkcionář nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále že došlo k porušení práv žalobce jako je aktivní účast na správním řízení, žalobce se nemohl v řízení před správním orgánem I. stupně vyjádřit, ani se seznámit se spisovým materiálem, a to ani ve druhém stupni řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí postupoval v rozporu se závěry rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 7 Ca 173/2008-72 ze dne 28. 8. 2008, resp. Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č.j. 4 Ads 63/2007-58. Dále žalovaný absurdně změnil důvod propuštění žalobce ze služebního poměru, kdy místo původně použitého ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nově aplikoval ust. § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný rovněž nerespektoval názor Nejvyššího správního soudu, když se nezabýval otázkami nezbytnými pro správné posouzení věci, tedy obsahem a rozsahem neurčitěho právního pojmu „porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem“ a tím, zda žalobce svým jednáním skutečně porušil služební povinnost úmyslně zvláště závažným způsobem. Žalovaný také nerespektoval ust. § 100 zákona o služebním poměru a postup, když žalobce jako účastníka řízení nevyslechl před rozhodnutím o znovupřijetí do služebního poměru. Byť žalovaný formálně zodpověděl otázky, které nastínil Městský soud v Praze v rozsudku 8 Ca 117/2009, jeho právním názorem se neřídil, zejména tím, že souběh dvou pracovně právních vztahů nemůže být kladen žalobci za vinu. Ani v odvolacím řízení si pak služební funkcionář neozřejmil, jaký pracovně právní vztah žalobce preferoval. Vady správního řízení žalobce sumarizoval takto:

- 1) služební funkcionář nekonal osobně, ale dokazování prováděla poradní komise, která z podstaty dokazování provádět nemůže, ale nashromážděné důkazy pouze vyhodnotí a vydá vyjádření, které je podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře; ani služební zákon jí nepřipisuje žádné procesní postavení navenek, ale jedná se o poradní orgán služebního funkcionáře,
- 2) správní orgán výrazně nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí – i když se jedná pouze o lhůtu pořádkovou, nelze je zneužívat,
- 3) rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno zástupci, ač žalovanému bylo známo, že žalobce je zastoupen,
- 4) správní orgán změnil skutek, a sice na takový, který soud výslovně „vyjmul“ ze zavinění, které by mohl zavinit žalobce,
- 5) správní orgán vypustil důvody propuštění uvedené v prvotním rozhodnutí správního orgánu I. stupně,
- 6) ztrácí se právní jistota účastník řízení, jelikož ten nevěděl, co je mu kladeno za vinu, nemohl se tak bránit, když o skutku, který je mu kladen za vinu, se dozvěděl až z rozhodnutí o odvolání,
- 7) žalobci nebyl umožněna zákonná obhajoba.

Dále podle žalobce existuje flagrantní vada v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 6. 2005, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Tuto vadu spatřuje žalobce v tom, že nebyl vyslechnut jako účastník řízení již před správním orgánem I. stupně, nebyl seznámen s podklady shromážděnými tímto správním orgánem a nemohl se k nim vyjádřit. Nemohl se vyjádřit ani před správním orgánem odvolacím, kdy ani žalobce, ani jeho zástupce nebyli seznámeni s doporučením poradní komise, tedy s podkladem pro rozhodnutí.

Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí služebních funkcionářů obou stupňů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré námitky žalobce s tím, že v řízení postupoval podle závěrů rozsudku Městského soudu v Praze, zejména že zjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. V průběhu řízení byl žalobce průběžně vyrozumíván o prováděných úkonech, včetně výsledků svědků. Pokud jde o poradní komisi, ta konala na základě zmocnění stanovených v zákoně o služebním poměru a v interních předpisech. Skutečnost, že žalobce byl v řízení zastoupen, nebyla jednoznačně známa, neboť žalobce některé úkony konal v zastoupení a některé sám. K námitce změny skutku a důvodů propuštění žalobce pak žalovaný uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti a že celé řízení bylo postaveno na tom, že žalobce nenastoupil do služby a že současně vykonával nepovolenou činnost, spočívající v souběžném pracovním poměru. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud především konstatoval, že řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, je zatíženo procesní vadou takové intenzity, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tato vada spočívá v tom, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto v jiné věci, než v jaké bylo vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře v I. stupni, resp. v jaké bylo řízení zahájeno.

Z obsahu spisu, předloženého žalovaným, je zřejmé, že se žalobcem bylo vedeno řízení o propuštění ze služebního poměru, a to podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, tedy proto, že porušil služební povinnost zvláště závažným způsobem. Toto porušení bylo spatřováno v tom, že poté, kdy bylo zrušeno dřívější rozhodnutí o žalobcově propuštění ze služebního poměru a kdy mu byl stanoven nástup do služby na den 3. 6. 2005, tohoto dne k výkonu služby nenastoupil a neučinil tak ani v dalších dnech. Takto byl žalobcův skutek definován v rozhodnutí ředitele Policie ČR obvodního ředitelství Praha I ve věcech služebního poměru č. 1365/2005 ze dne 23. 6. 2005, i v rozhodnutích ředitele Policie ČR správy hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 7122/2005 ze dne 15. 9. 2005, resp. ředitele Policie ČR, krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 200/2009 ze dne 25. 2. 2009. Předmětem řízení tedy bylo žalobcovo propuštění ze služebního

oměru v důsledku toho, že žalobce nenastoupil k výkonu služby, ač mu bylo stanoveno datum nástupu.

V žalobou napadeném rozhodnutí č. 40/2012 ze dne 6. 4. 2012 je však předmět řízení vymezen podstatně odlišně. I zde sice bylo rozhodnuto o žalobcově propuštění ze služebního poměru, avšak ze zcela jiného právního důvodu a především na základě odlišného žalobcova jednání. Jak vyplývá z rozhodnutí, žalobce byl propuštěn podle ust. § 107 odst. 1 zákona o služebním poměru, tedy proto, že porušil povinnost stanovenou zvláštním omezením, přičemž toto porušení je spatřováno v tom, že žalobce se dne 11. 4. 2005 dověděl, že je opět ve služebním poměru příslušníka Policie ČR a až do doby propuštění dne 27. 6. 2005 neučinil žádný krok k ukončení pracovního poměru u Dopravních podniků hlavního města Prahy, ač tak učinit měl a mohl, čímž porušil omezení stanovené v ust. § 152 zákona o služebním poměru.

Je tedy nepochybné, že posledně napadeným rozhodnutím je žalobce propuštěn ze služebního poměru z jiného právního důvodu, než o jakém bylo až dosud vedeno řízení před služebními funkcionáři, a to aniž byl žalobce byl v průběhu řízení před odvolacím orgánem jakkoliv upozorněn. Podstatnější než samotná tato změna právní kvalifikace je však její důvod: skutkovým důvodem pro žalobcovo propuštění je jiné jeho jednání, než které bylo důvodem pro propuštění dosud: žalobci není kladeno k tíži to, že nenastoupil dne 3. 6. 2005 k výkonu služby, ale nově a překvapivě to, že od 11. 4. 2005 svým jednáním porušoval ust. § 152 zákona o služebním poměru.

Tato změna představuje vadu napadeného rozhodnutí ve dvou směrech: jednak je rozhodnuto v jiné věci (tj. o jiném předmětu řízení), než v jaké se až dosud rozhodovalo, a to aniž by bylo o této jiné věci řízení zahájeno, a jednak není zřejmé, zda a jak bylo rozhodnuto v původní věci, tedy o propuštění žalobce z důvodu porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem. Tento postup znamená porušení procesních práv žalobce, neboť ten je překvapivě konfrontován s rozhodnutím ve věci, o níž se nevedlo řízení, takže v průběhu řízení se k ní nemohl nijak vyjádřit a uplatnit případné výhrady či návrhy, a současně je žalobce ponechán v nejistotě ohledně toho, zda a jak bylo ukončeno řízení ve věci původní. Napadené rozhodnutí je tedy z těchto důvodů jednak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a jednak je nezákonné pro podstatné porušení procesních předpisů, které mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Soudu za tohoto stavu věci nezbylo, než toto rozhodnutí zrušit.

K dalším žalobním námitkám se soud vyjadřuje jen v tom rozsahu, v jakém to je vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí možné.

Nedůvodnou shledal soud námitku proti tomu, že v odvolacím řízení nekonal osobně služební funkcionář, ale že dokazování prováděla poradní komise, která z podstaty dokazování provádět nemůže, neboť ta nashromážděné důkazy pouze vyhodnotí a vydá vyjádření, které je podkladem pro rozhodnutí služebního funkcionáře.

Podle ust. § 134 zákona o služebním poměru odvolací orgány zřizují k projednání odvolání poradní komise. Členem poradní komise nemůže být služební funkcionář, který vydal rozhodnutí, proti kterému bylo podáno odvolání. Členem poradní komise musí být zástupce odborové organizace.

Projednáním věci je tu podle názoru soudu třeba rozumět rovněž právě dokazování, tedy provedení důkazů tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci. Výsledkem činnosti poradní komise je pak doporučení adresované služebnímu funkcionáři, jenž se s tímto doporučením může, ale nemusí ztotožnit. V každém případě finální vyhodnocení všech provedených důkazů náleží právě služebnímu funkcionáři, který ovšem může bez dalšího akceptovat hodnocení provedené poradní komisí. Jestliže tedy v projednávané věci prováděla dokazování právě poradní komise, jednalo se o postup v souladu se zákonem.

Pokud jde o námitku ohledně nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí, nemohl jí soud vyhovět, protože žalobce nijak konkrétně neuvedl, který správní orgán nedodržel takovou lhůtu, a při vydání kterého rozhodnutí se tak mělo stát.

Za důvodnou však soud považoval námitku žalobce, že napadené rozhodnutí nebylo doručeno zástupci žalobce, ač žalovanému bylo známo, že žalobce je zastoupen. Bez ohledu na to, že žalobce mohl některé úkony v rámci odvolacího řízení učinit sám, je nesporné, že nejpozději od 5. 3. 2012 bylo poradní komisi odvolacího orgánu známo, že žalobce je v řízení zastoupen advokátem JUDr. Lubošem Kratochvílem, a bylo tedy nesporné na místě, aby tomuto zástupci byly doručovány všechny písemnosti, zejména pak rozhodnutí odvolacího orgánu.

Jak uvedeno výše, soud napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a c) soudního řádu správního a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení se stávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová